

φάγει, τὸ ἔδιδον χέρι μὲ χέρι καὶ τὸ ἐλάμβανε ὁ πεινιός. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς φυλακῆς ἔβγαине ἕνας καπνός, μία ἀχνία ὡσὰ σύγνεφο μαῦρο, τοῦ ἀναγκαίου ἢ θῶμα τῶν ἀνθρώπων· οἱ ἠλικιωμένοι ἀνθρώποι ἐκινδύνευσαν, ἐρχονται εἰς τὰ ὀλοίσθια καὶ ὄλιγοι ἐξημερώθησαν ἀποθαμμένοι.

(Παναγιῆς Σκουζές, Χρονικό, 19ος αἰ.)

41

...καὶ τοὺς ἐλέγαμεν ὅτι· αὐτὰ τὰ ὀνόματα θέλομεν οὔτε εἰς τὸ Σίναιον ὄρος νὰ φάμεν, ἀλλ' ὁ γέροντάς μου δὲν ἔπρωγε κρέας εἰμὴ αὐγά, τυρί, βούτυρον, γάλα· εἶχτημεν καὶ εἰς τὸ δισάκκιον διὰ τὴν Παρασκευὴν αὐγοτάραχο, χταπόδι ξηρόν, τὰ δὲ προσφερόμενα, ἢ τὰς λείας μᾶλλον ἐν εἴπω, ὁ Γροσάρας μὲ τὸ γέρικο μουλάρι τὰ ἐκουβαλοῦσεν εἰς τὸ μετόχιον καὶ ἤρχονταν ὀπίσω ὅπου τὸν ἐπεριμέναμεν καὶ μᾶς εὗρισκεν. Ἀφοῦ ἐπεράσαμεν κάμποσα μαντριά ἐγένινεν ἕνας κατάλογος καλούτσικος ἕως 350 γιδοπρόβατα καὶ μία ποσότης τουλουμοτύριον καὶ βούτυρον.

(Χρονικό, 18ος αἰ.)

42

Ὁ ὕρα νῆ, ἐσὺ εἶσαι ἀπροσωπώλητος μάρτυς τῶν τοιούτων κακουργημάτων. Ἡλιε, ἐσὺ δλέπεις καθημερινῶς τὰ τοιαῦτα θηριώδη τολμήματα. Γῆ, ἐσὺ ποτίζεσαι ἀδιακόπως ἀπὸ τὰ ρεῖθρα τῶν ἀθῶνων αἱμάτων. Ποῖος ἔχει στόμα νὰ μὲ εἰπῇ τὸ ἐναντίον; ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ τίγρης ὁμόρφος τῶν τοσοῦτων ἀνομημάτων, ἅς εὐγῆ εἰς τὸ παρόν, καὶ διὰ πολέμιόν του μάρτυρα θέλει ἀποκτίσῃ δλην τὴν κτίσιν, ἥτις ἀγλώσσωσ γογγῶ διὰ τοὺς ἀδίκους ὡδε ἐκχνομένους ρύακας τῶν ἀνθρωπίνων αἱμάτων.

(Ρήγας, Πολιτικὴ Διοίκησις...)

43

...διὰ τοῦτο, εἰς ἄλλο τι δὲν χρησιμεῖει ἡ παροῦσα μου ξεχωριστὴ Ἐπιστολὴ, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω, ὅτι, ἀνίσως ὁμοιάξεις ἐκείνους ὅπου πρῶφροσεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος χωρὶς νὰ ἀναστενάξωσι, νὰ μὴν χάσῃς τὸν καιρὸν σου ματαίως εἰς τὸ νὰ ἀναγνώσῃς τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο.

...Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἱστορία παντελῶς σχεδόν, ἢ πολὺ σπανίως μᾶς ἀναμνήει ὑποκείμενα ἄξια, ὑπὸ τῆς δουλείας, τὸνναντίον δὲ πλουσιοπαρόχως ἐξιστορεῖ μύρια ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν, ὡσάν ὅπου μία ἐλευθέρη πολιτεία εἶναι πρὸς τὰ ἄξια ὑποκείμενα τῆς, ὡς ἔν καλλιεργημένον περιβόλεον πρὸς τὰ ἄνηθ του, τὰ ὁποῖα καὶ γνωρίζονται, καὶ χρησιμεύουσι, καὶ ἐπαινῶνται.

...Πόσοι, ἄραγε, ἄνδρες ἄξιοι γεννῶται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καθὼς γεννῶνται, οὕτως καὶ ἀποθνήσκουσι, μὴν ἔχοντες τὰ ἀναγκαῖα μέσα εἰς τὸ νὰ κατορθώσουν μεγάλα πράγματα.

(Ἑλληνικὴ Νομισματική)

44

Ἄνταν εἰς τὸν πόλεμον ἐλαβόνετο κανένας θαρῆς καὶ δὲν ἤμπεροῦσαν νὰ τὸν πάρουν, τὸν ἐφιλοῦσαν καὶ ἐπειτα τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι. Τὸ εἶχαν εἰς ἀτιμίαν, ὅπου οἱ Τούρκοι νὰ πάρουν τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τριάντα ἔξι πρωτοαδελφία, μόνον ὀκτὼ ἐγλύτωσαν, οἱ ἄλλοι ἐχάθησαν ὅλοι· δὲν εἶναι διάδουλο, ὅπου δὲν εἶναι θαμμένος Κολοκοτρώνης. Χω-

ριστὰ τὰ δευτεροαδελφία, θεῖοι καὶ λοιποὶ φίλοι χαϊμένοι. (Θ. Κολοκοτρώνη, Διήγησις περὶ τῶν συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς)

45

Ἄνμως τοῦ κάκου κοπιάζετε. Ἄν δὲν ὑπάρχη σ' ἐσᾶς ἀρετὴ, ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέα. Ὅτι ἐκεῖνοῦ ἡ δικαιοσύνη μᾶς ἔσωσε καὶ θέλει μᾶς σῶσῃ· ὅτι ὅσα εἶπε αὐτὸς εἶναι ὅλα ἀληθινὰ καὶ δίκαια — καὶ τὰ δικά σας ψέμματα δολερὰ. Κι ὄλοι οἱ τίμιοι Ἕλληνες δὲν θέλει κανένας οὔτε νὰ σᾶς ἀκούσῃ, οὔτε νὰ σᾶς ἰδῇ, ὅτι μᾶς φαρμάκωσε ἡ κακία σας, ὄχι τῶν φιλευθρῶν ὑπερκόγωνέ σας, ἐσᾶς τῶν ἀνθρωποφύγων ὅπ' ὄλο ζωντανούς τρῶτε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἑπαρασιζέστε τοὺς ἀτιμούς καὶ παραλυμένους· καὶ κατανήσατε τὴν κοινὴν παραλυσίαν.

Ὁ περίφημος Ναπολέον, ὁ βασιλέας τῆς Γαλλίας, ὅπου τίμησε τὴν ἀντρεία καὶ τὴν σοφίαν τοῦ πολέμου κι ἀπὸ μικρὸς ἀνθρώπος ἐγένε αὐτοκράτορας, βασιλέας ἀπολέμητος — ὁ Χάρος τὸν σκότωσε μὲ χωρὶς ντουφέκι καὶ σπαθί, καὶ κατέβηκε εἰς τὸν Ἄδην μὲ φόρεμα ἐννιά πῆχες πανί. Ὁλος ὁ κόσμος δὲν τὸν χῶραγε, ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου δὲν τοῦ φτάναν, ἐννιά πῆχες πανί τοῦ ἔφτασε καὶ τοῦ περίσσεψε.

(Στρατηγὸς Μακρυγιάννης, Ἀπομνημονεύματα)

46

—Κύριε Ἀρχηγέ, μὴ μᾶς ἀντικόψεις ὅτι τὸ ἔχομεν ἰδῆ δνεῖρον, ὅτι θὰ τοὺς νικῶμεν εἰς τὸ γιουρούσι.

Καὶ πάλιν τοὺς ὠμίλησα καὶ δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ τοὺς ἐμποδίσω.

Τέλος τοὺς ἀνάσπασα εἰς τὰ χεῖλη μὲ ποταμηδὸν δάκρυα, τοὺς ἔδωσα ἀπὸ τρία δάκτυλα ροῦμι, τοὺς ἐμبارκάρισα εἰς τὴν λέμβον μου, ἐμβῆκα καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνω καλλιῶτερα καὶ ἀνέβημεν ἐπάνω τοῦ Ὀρδοῦ, μῆπως εἰμπερέσω πάλιν νὰ τοὺς ἐμποδίσω.

Εὐθύς φωνάζουσι ὄλοι μονομιάς:

—Καπεταναῖοι μας καὶ ὄλοι οἱ συνάδελφοί μας, συχωρᾶτε μας· νὰ κοπιᾶσθε μαζί μας εἰς τὸν χορὸν τῶν ἐχθρῶν μας.

(Ἀπομνημονεύματα Ἀλέξανδρου Δ. Κριεζῆ)

47

Ὁ Κιαγαγιάμπης τοῦ Κακλαμανπαζᾶ ἐσφαλίσθη εἰς ἕνα ὄσπιτιον ἢ ληνόν, ὅπου ὁ Δ. Πλαπούτας μὲ μέρος τοῦ σώματος τοῦ ὤρμησε ἐναντίον τοῦ ρηθέντος Κεχαγιάμπη, ὅπου ἐμβῆκαν οἱ Ἕλληνες ἐντὸς τοῦ ὄσπιτιοῦ καὶ ἐφόνευσαν καὶ τὸν Κιαγαγιάμπην καὶ ἄλλους 17, ὅπου ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας δὲν ἐδλάφθη τινάς, ὅπου ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐσκοτώθησαν ὑπὲρ τοὺς 300 ἐκτός τὸ πλῆθος τῶν πληγωμένων, ἀπὸ δὲ τοὺς Ἕλληνας 20 σκοτωμένοι καὶ πληγωμένοι.

(Ἀπομνημονεύματα Γενναίου Θ. Κολοκοτρώνη)

48

Εἰς τὰς 10: ἀπριλλίου τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα μηνοῦ τὸν Πατριάρχην νὰ παρρησιασθῆ εἰς τὴν Πόρτα φθάνοντας συνάγονται τὸ Μινιστέριον τῶν Τούρκων ἐξετάζοντάς τον, ὅτι ἐσὺ πῶς δὲν μᾶς ἔδωσες εἰδήσιν διὰ τὴν ἑταιρίαν αὐτὴν, ἀπεκρίθη ὅτι εἰδήσιν δὲν εἶχα περὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ, ἐσὺ πρέπει νὰ εἶχες εἰδήσιν, ἀποκρίθη, ὅτι τὸν σκοπὸν σας ἐγνώρισα ὅτι ἔχετε νὰ μὲ θανατώσεται ἀποφασίσειται καὶ μὴν μὲ τυρανεῖται, καθ' ὅτι εἶμαι τῆς ἡλικίας: 77: χρονῶν, καὶ ἕως σήμερον δὲν ἐγνώρισα καμμίαν ἡμέραν τῆς Ζωῆς μου τὴν χαρὰν. (...) ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος ποῖος νὰ Πρωτοκρηφθῆ μόνον ὁ Ἑβραῖοι εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐπερίτεζαν αὐτὸν μετὰ τρεῖς ὄραις ἀπέρασεν ὁ σουλτάνος, ἰνκόνητος νὰ ἰδῆ αὐτὸν ἴδιον ἐκρέμασαν, καὶ ἔλαβεν μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν ἴδιαν ἡμέραν τὸ πάσχα....

...ἤρχησαν νὰ πηγαίνουν διὰ τὸ Φαναράκη μέσα εἰς

τὸν δόσφορον ρίχνοντας πιστολαῖς εἰς τὰ ὀσπήτια ὅπου εὐρίσκονταν καταγιαλα δὲν ἀφῆσαν γιαλιά εἰς κανένα ὀσπήτι, κατεκρέμησαν τὰ σπήτια ἐσκότωσαν Χριστιανούς δὺν Κορίτζια τρέχοντας νὰ σφαλισθοῦν τὰ παραθύρα τὰ ξύλινα, ἔμειναν καὶ τὰ δὺν σκοτομένα τρέχει καὶ ἡ Μητέρα νὰ ἰδῇ τὰ κορίτζια τῆς ἔμειναν καὶ αὐτὴ θανατομένη...
(*Ἀγώνυμος*)

49

Ἐκεῖ δὲ Κολοκοτρώνης ἦτον ἀναχωρισμένος διὰ Κόρινθον ἔνεκα τῶν ἐκεῖ διατρεχόντων ἀνωμαλιῶν μεταξὺ Ἀρχοντοπεύλου καὶ Παναγιωτάκη ἀντιστρατήγου ὑπερασπιζομένου τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸν Ζαΐμην καὶ τοῦ δευτέρου ἀπὸ τὸν Τεληγιάννην, καὶ ἔμεινε ἀρχηγὸς ὁ Παναγιωτάκης Νοταρᾶς.
(*Ἀπομνημονεῖματα Ἀναγνώστη Κοντάκη*)

50

Ἀμὴ τί ἤθελες; νὰ γράφει τὲς λέξεις τῆς κεφαλῆς τοῦ κενά; μὲ ποῖο δικαίωμα; μὲ τὸ δικαίωμα ποῦ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μάθησις; Καλὸ, λοιπόν: ἕνας ὅπου ἔχει πνεῦμα καὶ μάθησις φτάνει μορφῆς λέξεων καθὼς θελήσει, ἕνας ἄλλος κάνει τὸ ἴδιο, ἕνας τρίτος κάνει χειρότερα, καὶ εἰς ὅλον καιρὸ δὲν ἔχουμε παρά σκοτάδια πυκνότατα. Γιὰ τοῦτο ἡ φύσις τῶν πραγμάτων ἠθέλησε νὰ γεννιῶνται τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα ἔξω δὺν τριῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὸ στέμα: καὶ ἡ φιλοσοφία ἀγρίκησε αὐτὴν τὴν θέλησίν της καὶ τὴν ἐκέρυξε στοὺς ἀνθρώπους.

...Ὅμως ὁ ξένος δὲν ἔχει ἄλλα δικά μας νὰ μωρμουρίσει στὰ χεῖλια τοῦ παρά Μῆνιν ἄειδε Θεᾶ, γιατί ἡ δάφνη κατεμαρᾶνθη.

Καὶ τώρα ποῦ ξαναγίνεται νίκη στὸ Μαραθῶνα, δὲν σώζεται φωνὴ ἀνθρώπου νὰ ξανακάμει στὴ γλώσσα μας ὄρκον: Μὰ τὲς ψυχῆς ποῦ ἐχάθησαν πολλῶν τὰς γιατί ἡ δάφνη κατεμαρᾶνθη.

...ἄμὲ νάθρεις τὸν ἀσπρομάλλι, ὁ ὁποῖος θυμᾶται πόσον αἶμα μᾶς ἐρούφηξεν ὁ Ἀλῆς, καὶ πῆς του μὲ τί λόγια πρέπει νὰ παρασταίνει θρέψη, παρθένας, γέροντες ἀδικοσκοτωμένους ἐξήντα χιλιάδες: ἄμὲ νάθρεις τοὺς δυστυχισμένους Χιώτες, οἱ ὁποῖοι παραδέρνοντο ἐδῶ κι ἐκεῖ, καὶ ὅταν κουρασθοῦν κάθονται ἴσως, εἰς κανένα ἔρημο ἀκρογιάλι καὶ ψάλλουν μὲ λόγια δικά τους ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσασαμε καὶ ἐκλαύσαμε.

...Ἄλλην ἔγνωια δὲν ἔχετε παρά νὰ διακονεῦτε λέξεις μὲ τὰ κεφάλια σας: καὶ τὰ κεφάλια σας εἶναι ἀλαλα καὶ ἐξερῶσαν τὰ κρανία ποῦ κοινοῦνται στὰ χῶματα. Θέλει ἄλλο παρά λέξεις διακονούμενες γιὰ νὰ ὠφελῆσιν ἕνα λαόν, ὁ ὁποῖος πολεμᾷ γιὰ τὴν ἐλευθερία ὅπου ἔχασε ἀπὸ αἰῶνες, καὶ κάνει τέρατα! Εἶναι δὺν φλόγες, δίδασκαλε, μὴ στὸ νοῦ, ἄλλῃ στὴν καρδιὰ, ἀναμμένες ἀπὸ τὴ φύση, εἰς κάποιους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἰς διάφορες ἐποχὲς διαφερτικὰ μέσα μεταχειρίζονται γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα: καὶ ἀπὸ τῆ γῆ πετιοῦνται στὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν πετιοῦνται στὸν Ἄδη, καὶ ζωγραφίζονται εἰκόνες καὶ πάθη, παρόμοια μ' ἐκεῖνα ὅπου εἶναι σπαρμένα ἀπὸ τὴ φύση στὸν κόσμον: καὶ ἀγαποῦν καὶ σέβονται καὶ λατρεύουν τὴν τέχνη τους ὡσαν τὸ πλέον ἀκριθὸν πράγμα τῆς ζωῆς, καὶ ὁμοιώνονται μὲ τὰ συμβεθηκότα ποῦ πειογράφουν, καὶ κάνουν τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν, καὶ κλαίου καὶ ἐλπίζουν καὶ φοβοῦνται καὶ δειλιάζουν καὶ ἀνατριχιάζουν, καὶ δὲν ἀφήνουν ἀναίσθητες παρά τὲς πέτρες καὶ σέ.

...Χαίρετε, λοιπόν, θεοὶ τόνοι, ὄξειες, θαρτεῖες, περισπωμένες! Χαίρετε φίλες, βασεῖες, σιγιμές, μεσοσιγιμές, ὑποσιγιμές, ἐρωτηματικῆς, χαίρετε! Ὁ κόσμος τρέμει τὴ δύναμή σας καὶ οὐδὲ λογογράφος ἔμπορεῖ νὰ γράψῃ λέξη χωρὶς πρώτα νὰ σᾶς ὑποταχθεῖ. Ἐσεῖς ἐμπνεύσατε, πρὶν γεννηθῆτε, τὸν Ὅμηρον ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσεια, τὸν Ὑμνον, καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας τὸν ἐπερικύκλωνε καὶ τὸν ἐκαταλάβαινε: ἔσεῖς τὸν ἐμπνεύσατε ὅταν περιγράφετε τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ Ἐκτορος εἰς τὴν Ἀνδρομάχη καὶ τὸ τέκνον τοῦ τὸν φοβάται καὶ κρύβεται: ἔσεῖς τὸν ἐμπνεύσατε ὅταν περιγράφει τὸν δυστυχισμένον βασιλέα τῆς Τρωάδας, ποῦ παγαίνει:

στὸν Ἀχιλλέα καὶ πέφτει στὰ πόδια του καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια, ὅπου τοῦ εἶχαν ὀλίγο πρωτύτερα σκοτώσει τὸ ἀκριθότερό του παιδί: ἔσεῖς ἐμπνεύσατε τὸν Δάντη... ἔσεῖς τὸν Σαίξπηρ... ἔσεῖς τὸν Ρασίν, ἔσεῖς τὸν Γόεθ, ἔσεῖς τὸν Πινδαρο, ὅπου ἦταν στενοχωρημένος ἀπὸ τοὺς σοφολογιώτατους τοῦ καιροῦ του νὰ τοὺς κρᾶζει κοράκους. Κοράκοι, ὅλοι κοράκοι ἀθηνοῖοι, καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὸν κόρακα ὅπου ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν καὶ ἐθρεφτόταν ἀπὸ τὰ λείψανα ὅπου εἶχε ἀφήσει ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Κόσμου.

(*Διονύσιος Σολωμῆς, Διάλογος*)

51

1. Ἐγὼ Διονύσιος Ἱερομόναχος, ἐγκάτοικος στὸ ξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Λύπιου, γιὰ νὰ περιγράψω ὅ,τι στοχάζομαι λέγω:
2. Ὅ,τι ἐγύριζα ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὅπου εἶχα πάει γιὰ νὰ μιλήσω μὲ ἕνα καλόγερο γιὰ κάτι ὑπόθεσες ψυχικῆς.
3. Καὶ ἦτανε καλοκαίρι, καὶ ἦταν ἡ ὥρα ὅπου θολώνουνε τὰ νερά, καὶ εἶχα φθάσει στὰ Τρία Πηγᾶδια, καὶ ἦταν ἐκεῖ τριγύρου ἡ γῆ ὅλο νερά, γιατί πᾶνε οἱ γυναῖκες καὶ συχνοβγάνουνε.
4. Ἐσταμάτησα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ Τρία Πηγᾶδια, καὶ ἀπιπνόνοντας τὰ χέρια μου στὸ φιλιατρό τοῦ πηγαδιοῦ ἐσκύψα νὰ ἰδῶ ἂν ἦταν πολὺ νερό.
5. Καὶ τὸ εἶδα ὡς τὴ μέση γεμάτο καὶ εἶπα: Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

(*Διονύσιος Σολωμῆς, Ἡ γυναῖκα τῆς Ζάκυνθος*)

52

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ θαλασσία ἠχώ ἤκουσε τὸν ἀπαίσιον ἀστεισμόν τοῦ γέροντος ναύτου, καὶ ἀπὸ κύμα εἰς κύμα τὸν μετεβέβασεν ἔξω εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκρογιαλιάν, ἐκεῖ ὅπου ἀπλώνονται φιλοπαίγμονα τὰ ἡμερα γαλανὰ κύματα, ἀλλ' εἰς τὸ κέντρον τοῦ πόντου, ὅπου ὁ θυθὸς ὁ ἀμέτρητος, ἡ ἀβυσσὸς ἡ τρομακτικὴ: ἀλλ' εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ πελάγους, παρά τὰς ἀκτᾶς τὰς ἀπορρώγας καὶ τιτανεῖους, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀγάπη καὶ ἔλεος, ἀλλὰ μανία καὶ φρικὴ.
(*Ἀλέξανδρος Παπαδιαμαντής, Ἐν ἐνιαύσιον θῆμα*)

53

Ἐκεῖ ὁ γκιώνης ἦταν δούλος στὸν κοῦκο... Κάθε μεσημέρι στὴ Ζαγορὰ χτυπάει μιὰ καμπάνα ποῦ δὲ φαίνεται, καὶ μαγεύονται ἐκεῖ φαντάσματα. Νιὰ φουρὰ οἱ πρῶτ' ἀνθρώπ' ποῦ ἤθελαν νὰ φκεῖσιν νι μύλου δὲν ἔξιραν: τοὺς ἐφκειαναν κι ξαρμαθιάζονταν. Τί νὰ κάμ' νι κι αὐτοῖν...

Στὸ ἐκκληράκι τῶν ἁγίων Πάντων ποῦ εἶναι στοὺς Ἀμπελοκήπους ἔβγαине ἕνας Δράκος...

Ἄντας τὰ στοιχεῖα τοῦ τόπου ἐπάλευαν ἀναμεταξὺ τους, γενωμένα σὰν ἄλογα ψαρά καὶ σὰν ἄλογα ντοριά, ἐνίκησε τὸ τωρινὸ στοιχεῖόν...

Στῆς Σκέλιανας τὸ σπίτι ἔβγαине στοιχεῖόν...

Στὸ Γυναικόκαστρο ἦταν μιὰ ὁμορφὴ βασιλοπούλα...
(*Φράσεις ἀπὸ Παράδοξες*)

54

Τώρα τὸ παιδί οὐλα τὰ κατάλαθε, μὰ τί μποροῦσε νὰ κάμει:...

Ἦταν ἕνας ψαράς καὶ δὲν ἀποχτοῦσε παιδιὰ. Μιὰ μέρα περνᾷ μιὰ γριά στὴ γυναῖκα τοῦ ψαρά καὶ τῆς λέει: Ὅστερα τοῦ λέει πάλι, πῶς στὸ δρόμο θ' ἀνταμώσωμιν ἕνα, καὶ θάχει μαζί του ἕνα ἄλογο κουτσό, νὰ πᾶ νὰ τὸ πουλήσει...

...τοῦ λέει ἡ δρακοπούλα ἔνω.α σου! κι ἐγὼ σοῦ πόνε κοτεντάρων τὸν καλὸ σου τὸ διζῆρη.

Τὴν σηκώνουν τὸ λοιπὸ μὲ πομμές καὶ παράταξες, καὶ τὴν καθίζουνε στὸ θρόνον...

Τότες τὰ κλιμάτια γυρίσαν σὲ γέλια καὶ χαρῆς, κι ὁ βασιλιάς θέλει νὰ τοὺς παντρέψῃ ἴφους τὸ θράδου, μὰ ὁ δὲ: